

нитъ, нито другитъ не били въ състояние да образуватъ изъ средата си министерство. Що ся касае до умъреннитъ членове на събранието, то между тяхъ господарствовало личното влияние на Неккера и Лафайета, които глѣдали на Мирабо, като на опасенъ сжперникъ, способенъ да отнеме могжеството имъ и да затымни тяхната популярностъ.

Изъ всичкитъ тѣзи немногочисленни партии и кржжочи, съставила ся въ обща сложность огромно болшинство, и събранието отговорило на Мирабо съ такова обявление, което го ударило не въ вѣждитъ, а въ очитъ. На 7 ноемврий то обявило, че нито единъ депутатъ не може да бжде членъ въ министерството. Всичкия политически планъ на Мирабо окончателно ся разрушилъ; останали предложенията му относительно церковнитъ имущества и относително купуванието хлѣбъ за Парижъ; въ всеки случай и едното и другото било необходимо, и не зависѣло отъ никакви политически комбинаций. Въ течението на цѣлата зима, отъ 1789 до 1790 година, различни комитети отъ учредителното събрание изучвали съ всичкитъ подробности въпросътъ за продажбата на церковнитъ имущества. На 19 декемврий, събранието рѣшило, първия пжтъ трѣбва да продадътъ отъ тяхъ за сумма отъ 400 милиона. На 6 февруарий, като изслуша докладътъ на комитетътъ си, събранието рѣшило, че преди всичко, трѣбва да ся испразднатъ манастиритъ, и послѣ да ся продадътъ землитъ имъ. По този случай относително монашеството били произнесени мно-